

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges enstemmigt med 123 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet folketingets ombudsmand meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning i anledning af en under 24. august 1959 i København undertegnet overenskomst med tilhørende brevvekslinger mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om ydelser til fordel for danske statsborgere, der har været ramt af national-socialistiske forfølgelsesforanstaltninger.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 1779, fremsættelsen i tiden den sp. 2052).

Sagen sættes til forhandling.

Poul Hansen (Svendborg): Det forslag til folketingsbeslutning, som den højtærede udenrigsminister her har fremsat, er resultatet af en længere forhandling mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland. Efter den nøje, detaljerede redegørelse, hvormed forslaget fremsættelse blev ledsaget, skal jeg kun gøre ganske enkelte bemærkninger, idet jeg helt ud kan tilslutte mig det fremførte.

Det er med tilfredshed, jeg konstaterer, at regeringen under forhandlingerne har stået i nøje kontakt med de organisationer, der fortrinsvis omfatter de forfulgte personer, nemlig Fællesudvalget for Danmarks tidligere politiske Fanger og Mosaisk Trossamfund, og at disse organisationer har erklæret sig indforstået med forhandlingernes førelse og resultatet ud fra det synspunkt, at her opnås, hvad der under de foreliggende omstændigheder er muligt. Det gør mig ondt, hvis de forlydender, der har været fremme i enkelte aviser om, at der skulle opstå uro om denne sag, skulle tale sandt.

Som det fremgår af fremsættelsen, var det rimeligt, at Danmark i lighed med andre vesteuropæiske lande deltog i de fælles bestræbelser for at opnå erstatning, så

meget mere som det også har været ønsket af de nævnte organisationer. Det er klart, at et spørgsmål af denne art altid vil rejse en strøm af dybe følelser i mindet om det nazistiske rædselsherredømme, men det synes mig lige så ligetil, at hvis man føler, at overgrebene har efterladt et krav af pligtmæssig og moralsk karakter, så må man også kunne rejse dette krav om erstatning til ofrene for terror, og så har forhandling og drøftelse med den anden part også været nødvendig, sådan som forholdene ligger.

Jeg vil understrege den højtærede udenrigsministers slutbemærkninger om, at Danmark må betragte erstatningen som et udtryk for det demokratiske Tysklands vilje til i nogen grad at råde bod på det national-socialistiske styres misgerninger, ikke for at disse skal glemmes, men for at fastslå, at der nu er opstået et andet Tyskland. Jeg tilføjer, at således står det også for mig. Vi kan ikke, og vi skal ikke tilgive det onde, men vi skal ej heller afvise gode kræfter, der søger at råde bod på noget af den uret og den grusomhed, vi har været vidne til.

Det er mig ligeledes en tilfredsstillelse, at det bliver det danske samfund, der skal søge at fordele midlerne, ikke efter et velgørenhedsprincip, men i et forsøg på at give oprejsning og mildne sår, som aldrig kan heles. Forslag til midlernes fordeling vil senere fremkomme fra regeringen, og vi vil gerne i et udvalg høre nærmere om de tanker, man har om dette, ligesom måske også andre spørgsmål kan belyses, herunder bl. a., om man kan give udvalget oplysninger om, hvad forbeholdet fra dansk side i forbindelse med ordningen i henhold til artikel 5, stk. 2, i Londonoverenskomsten af 1953 om Tysklands gæld til udlandet muligt kan indebære.

Med disse ord skal jeg anbefale beslutningsforslagets fremme.

Helga Pedersen: Den anden verdenskrig varede 5-6 år, men det har taget adskillige gange dette åremål at gøre op med de problemer, der fulgte herefter. Her i tinget skal vi nu, næsten 15 år efter krigens afslutning, afgøre, om vi fra Vesttyskland vil modtage et beløb, der kun udgør delvis erstatning til en del af de personer, der blev nationalsocialismens ofre. Den skade